

Luminița COJOACĂ

Rosturi și rugi

Umbrele de dimineață
au împărțit așternutul
în paginile unei cărți cu îngeri
și nuferi de foc
apoi
am împins în mare
făcări de amiază
pe la poalele întinericului
unde și Dumnezeu veghează
ca să se aprindă lumina.

Trag candela

Mă uit în oglindă
soarele luminează îngeri
această poezie să se scrie
cu struguri
pomână pentru fiuturii singuri
ceasul dacă se întoarce
timpul lasă urme
pe ceamă din privirea ta
după care
trag candela
rosturile să se așeze
cu înțeleș
peste rosturile din vreme
așezate pe spatele porții
ce desparte lumea ta
de rostul înțeleșurilor
pe care îngerii
o mângâie ca să răsărit luna.

Diana Adriana MATEI

O poezie despre mine

Nu vâ obosiți să priviți în mine prezentul
câci atâtă am de spus

sunt un ochi din care a rămas
doar călăit ochi
și un braț din care-a mai rămas
o mână

În rest sunt un actor care
nu a adoptat ideea invenției de sine

Mi s-a dat un om și mi s-a spus
Joacă-l pe-asta

și l-am jucat cu neluciditatea
condiției lui de el
cu limpezimea locuirii mele
în condiția lui de el

Amorul care ar fi putut
să mă dezmiere de vrodată
a trecut inexistându-mă
în sânul celor interpretați de mine
împărțindu-l frățeste

Ultima dată am jucat
sărutul a două persoane
aș zice că-i ca o strângere de mână cu aripi
în care mi-am tăiat zborul în pene

Acum mi s-a mai dat un om
și mi s-a spus iar *joacă-l*

Și l-am jucat... interpretându-mi dublura
care picta un pantomim nenăscut
pe cât de nenăscut eram!

De vin ceresc

De câte ori mi se zbate ochiul
am impresia că inima mea verde
împiedică iarba să crească
privind-o

câci de s-ar înălța în cupluri necosite
până în vârful stelat
al aripelor noastre

ar curge numai Nil-uri
de vin ceresc în tăiere
prin șinele a două fire

iar când ne vom vedea
pe latura-ndinată a nemuririi
nu vom ști care dintre noi
a devenit ochi sau care
inimă!

Ioana HAITCHI

Lada de zestre

Mi-am înfășurat inima deasupra cerurilor,
unde curcubeiele își roteșc leneșe pletele,
mă gândeam, că te-aș putea găsi tivit în cruce,
în cătrînța ori în cămașa ascunsă de potop,
că omul seamănă după loc
și după împunsătura timpului,
ți-aș cânta un cântec bătrânesc
să-ți mărgă la suflet,
ca femeile ce strâng roadele seminței
în diminetile fragede;
încă mă mai pot adormi în lăzile de zestre
cântându-ți dintr-un fluier de os
cu aceeași inimă deasupra cerurilor,
zvăcnind sub cămașa ascunsă de potop.

Pe sub mărire tale

E mai greu până ajungi la măduvă,
să te sădești încă o dată
pentru a pune stele și Care
luminându-ți sămânța pe îngerii de vineri,
până când osul te reacoperă
și te faci corăbie pe mare,
iar cei de sub ultima bărnă
te poartă pe umeri.

Pe sub mărire tale, zăvorâte palate
înnoadă broboadele stăsiate de sare,
ca rădăcina ucigașă hrănește
aceiași idoli de piatră
unde singurătatea e păzită de tăcere,
e mai greu până ajungi la dreptate,
însă pe ape nu se găsește nici lapte, nici miere.

Pe sub mărire tale, numai furtunile Herei
Ce răscolește mii de cercări pline de ură și patimă,
Corăbiile ostenite în nisipul adânc al deșiderii
Ascund bogățiile lumii de platină,
E mai greu până ajungi la măduvă
Ridicându-ți lumina pe îngerii de vineri
Atunci când osul te reacoperă
Și te ungi corăbie pe mare,
Iar cei de sub ultima bărnă
Te poartă pe umeri.

Maria GÎRBOAN

pe câmpul acesta neverosimil de alb
ba pe deasupra preștrat chiar cu stele
vin noaptea și alegărilor nobile castele
evadând rabele
din iernile copilăriei mele
neverosimil modelate în gheață
mă înspăimântă gândul cumplit
că s-ar putea ca, subit
înspre dimineață
să visez că de fapt noaptea a purtat mereu ascunsă la
spate
ca pe un instrument letal
ridicoh metamorfoză... în castele de cristal
zic să mai fiu deci tristă când pleacă toate?
mă întreb mai bine cum se face că întotdeauna la
stărsit
închind cortegiul în sunet dogit
aleargă castelul unui vultur cu pene
nepămintăne.

frumosul șarpe încă vine
punți de mătase
cu unduirii duioase
țese și coase
jadal privirii își ține
în smârcuri cu ape puțin
sub cățini își trece
umbra sa rece
în ochi îmi lasă arși
retina lui întoarș
îmi vârt în mână fântână
răștrînspre vâi căutând apă
gându-mi uscat ca o teacă
râuri își mută albi
din temelii
și-adorm cu pasările în zări pustii
în stepe vineții își lasă
pe sub lună
ca pe o ceată groasă
inima nebună
sub soare
stă ascuns într-o ninsoare
- știu șarpe...
cât ești tu de șarpe
te voi ierta mai mult decât
de șaptezeci de ori a câte șapte.